

Karsten From satte sig med Hat og Overfrakke paa i en af Sofaerne og forlangte en Sodavand. Mens han ventede paa den, tændte han sig en Cigaret, og da Opvarteren havde skænket op, tømte han straks Glasset, betalte og gik derefter bort, som om han kun var kommen for at slukke sin Tørst.

Endnu før han var kommen helt ud af Døren, hørte han Frants Møller mækre. Karl May sagde: »Adjøs, Hr. Greve!« Og Susse Frederiksen slog sin Skraldelatter op.

Paa Højbroplads tog han en Automobil og kørte hjem, og et Kvarterstid efter laa han i sin store franske Mahogniseng og trak Silketæppet op over Ørene.

Men mod Sædvane faldt han ikke straks i Søvn. Samværet med Jytte Abildgaard og Synet af de gamle Venner vakte Tanker hos ham, der holdt ham vaagen. Han vidste sig dog fri for at længes tilbage til sin fordums Kvistkammer-Lyksalighed, og han havde let ved at bære Vennernes Foragt, fordi han kendte deres skjulte Misundelse. Der var i hans Øjne intet latterligere end den Ærgerrighed, som betalte et naadigt Eftermæle i Fremtidens Konversationsleksika med et Liv i Fattigdom og selvforsagende Slid. Men han tænkte paa, at hans Kunstnerbane maaske dog var bleven noget anderledes, dersom han i Tide havde lært en Kvinde som Jytte